

USVI ETNA

STUDIEVERENIGING ITALIAANSE TAAL EN CULTUUR

Een verloren Botticelli duikt op

In een woonhuis vlakbij Napels is deze week een verloren gewaand schilderij van de grote Sandro Botticelli opgedoken. De schilder, bekend van de wereldberoemde doeken *Primavera* en *De geboorte van Venus*, schonk het werk ooit aan paus Sixtus IV. De paus gaf het later door aan een kleine kerkgemeenschap vlakbij Napels; de kleine kerk van Santa Maria delle Grazie. Daarmee werd het eigendom van de Italiaanse staat. Nu het schilderij is opgedoken in een woonhuis, vragen de autoriteiten zich dan ook af of de Napolitaanse familie het werk rechtmatig hebben verworven.

Het schilderij blijkt al een halve eeuw in het bezit van de familie Somma te zijn en wordt van generatie op generatie doorgegeven. Nu de politie onderzoek doet, zal de familie moeten aantonen dat ze het rechtmatig hebben verkregen. Als dit niet lukt, zal het schilderij (ter waarde van 100 miljoen euro!) weer eigendom worden van de staat. In beide

gevallen is de kans groot dat het doek wordt gerestaureerd en een plaats krijgt in een museum, waar wij het mogen bewonderen!

En dat is zeker aan te raden, want volgens kunstkenner is dit werk één van Botticelli's meest dierbare creaties. Er wordt gezegd dat Botticelli het doek schilderde met een voor hem heel belangrijke vrouw voor zijn geestesoog: zijn minnares en muze Simonetta Cattaneo Vespucci. De Madonna op het doek zou als eerbetoon aan Simonetta dienen, die al op 23-jarige leeftijd stierf. Deze achtergrond maakt de vraag naar haar eigenaarschap nog prominenter, en zal de staat vermoedelijk nog meer reden geven om kosten noch moeite te sparen om het doek te bemachtigen.

Bron: Il Giornale, 30-11-2023.

Beste afgestudeerden, lieve studiegenoten..., door Flore

Normaal gesproken schrijf ik niet meer voor de nieuwsbrief maar ik maak toch even een comeback. Begin november hebben de afgestudeerden, en tevens mijn studiegenoten, hun diploma in ontvangst mogen nemen. En wat doet het mij ontzettend veel deugd dat ik dit stuk aan hen kan toewijden. Ik ga ze één voor één af, op alfabetische volgorde, net als bij de uitreiking.

Ardie, knal die leesbril maar op je gok zodat je dit stukje goed kunt lezen. Ardie wordt door de klas gezien als de icoon van de groep, de machtige matriarch en de (oude) wijze. Een vrouw die beschikt over een vertederende zachtheid en een vlijmscherp intellect. Ze heeft ook een goede dosis zelfspot en, zoals ik het eerder heb beschreven, een adequate hoeveelheid eigenwijsheid. En toch blijft ze altijd zo bescheiden, het is bijna ziekelijk. Met Ardie als klasgenoot werden de lessen een stukje leuker; ze was leergierig, geïnteresseerd, stelde goede vragen en ronduit gezellig. Wanneer je iets goeds deed in de les, kreeg je tevens een dikke knipoog van haar als een blijk van validatie. Het moment dat mij het meest is bij gebleven, is toen wij midden in een lockdown een tentamen op locatie moesten maken. Ardie zat aan het tafeltje naast mij en ik zie ineens een groot vergrootglas uit haar tas verschijnen. Lichtelijk verbaasd kijk ik naar het tafereel wat zich voordoet en dan kijken Ardie en ik elkaar aan. We beginnen te gniffelen en sindsdien is het een soort binnenpretje tussen ons geworden. Zelfs bij de uitreiking, als Ardie snel naar haar stoel loopt om haar bril te halen, wisselen wij voor een nanoseconde een guitige blik met elkaar uit. Maar we kijken gauw weer weg want anders blijven we gniffelen. Ardie, als ik later groot ben, dan wil ik jou worden.

Elisa, de afgelopen jaren heb ik haar leren kennen als iemand die heel ad rem is, een echte pragmaticus en ze zegt dat ze tweetalig is, maar eigenlijk is ze drietalig want ik ken niemand die het Sarcasme kan zoals zij. Elisa denkt ook altijd eerst aan anderen. Wanneer je haar tegenkomt in een winkel, dan heeft ze al een paar dingetjes vast die ze wil kopen. Maar niet voor

zichzelf, nee, dan zegt ze: “deze is voor papa en dit lijkt me wel leuk voor mama.”. Ook in de klas was ze zo. Ze vroeg meestal of ze iets voor ons moest printen als we dat wilden en ook vroeg ze of ze een keer Bossche bollen mee moest nemen naar de les. Toen ik een keertje ziek was, heb ik het Bossche bollen moment gemist. Vervolgens had Elisa de week daarop speciaal voor mij nog een bol meegenomen. En dat is niet alles, zoals wij weten, is Elisa ook een grote belofte voor de taalwetenschap. Wellicht dat ze daar nog in verder gaat, maar daar is ze nog niet helemaal zeker over. Ze moet vooral doen wat ze zelf wil, het maakt toch niet uit welke richting ze opgaat, ze zal altijd een grote belofte daarvoor zijn.

Maaïke, mevrouw clown, meid, Mike Hebbles... ik weet niet meer hoeveel bijnamen ik deze vrouw onderhand heb gegeven. De afgelopen drie jaar was zij mijn rots in branding, mijn partner in crime. Ik kon altijd bij haar terecht als ik weer eens een zenuwinzinking had gehad om een heel

klein ongemak. Zij was het luisterend oor, mijn ratio op dat moment. Onze lunches en koffiepauzes zijn daarom herinneringen waar ik graag op terug kijk. Zij was de rust zelve in de klas, ook al kon zij zich wel stressen om dingetjes, ze kon dat redelijk goed verbergen. Maar geef haar een onderwerp dat haar interesseert, en ze lult de oren van je kop. Ineens krijg je hele woordenwaterval van observaties en een stroom aan diepgaande gedachtes voorgeschoteld. Vooral thema's zoals film en muziek laten haar brein oplichten als een kerstboom. Ze heeft een behoorlijke aanleg voor die twee onderwerpen. Maaïke verwelkomt je met open armen in de wondere wereld van film en muziek. Ze kan je helemaal erin meenemen en dat komt omdat ze het allemaal heel helder en ongecompliceerd kan uitleggen. En als iemand dat kan, dan weet je dat je met een getalenteerd persoon te maken hebt.

Valentijn, de duizendpoot van de klas. Waar is deze jongen niet bij betrokken? Ik heb niet alleen bij hem in de klas gezeten, maar ik heb ook twee jaar lang met hem mogen samenwerken in zowel het bestuur van Etna als de opleidingscommissie. De hoeveelheid vergaderingen en meetings die we hebben gehad waarbij we een poké bowl hadden gehaald en mee blèrden met Taylor Swift zijn bijna ontelbaar. Valentijn heeft van alles gedaan; sociale geografie, kunstgeschiedenis, Italiaans, de lijst houdt gewoon niet op. Hij doet het allemaal ook nog eens met ontzettend veel enthousiasme, dat kan bijna niet gezond zijn. En toch is zijn enthousiasme een eigenschap die mij het meest charmeert. Deze jongen deelt zo veel en zo snel kennis met iedereen, dat het lijkt alsof je midden in een orkaan staat. Ook al gebeurt er van alles om je heen en kan je het bijna niet meer bijhouden, ik vind het nooit erg om in die orkaan te staan, Valentijn maakt het juist leuk. Deze jongen kan en is dus van alles: sociaal geograaf, Italianist, kunsthistoricus, duizendpoot, orkaan en bovenal mijn onconventionele echtgenoot.

Dus, beste afgestudeerden, mijn lieve studiegenootjes, het gaat jullie goed. Ik ben blij dat ik de afgelopen drie jaar met jullie heb kunnen meewandelen op jullie levenspad. Ik vond het in ieder geval kei gezellig.

Estremo ponente ligure: cultura, turismo e sostenibilità

Carlo Giordano, docente di italiano, linguistica e comunicazione interculturale presso l'Università di Utrecht, è nato e cresciuto a Latte, nel comune di Ventimiglia, nel territorio del cosiddetto estremo Ponente ligure. Nonostante da numerosi anni viva ormai all'estero, ha sempre mantenuto un forte legame con la zona di origine. Partecipa per esempio come membro alle attività dell'associazione sportiva Pianeta Blu, che dagli anni '90 si occupa di promozione del territorio e salvaguardia dell'ambiente (in particolare marino), di turismo sportivo e sostenibile, di educazione e formazione attraverso le numerose collaborazioni con realtà scolastico-educative.

In questa conferenza, ci porterà alla scoperta di questo piccolo e periferico pezzo d'Italia, meno conosciuto di altri, ma ricco di interesse sotto diversi punti di vista: storici, sociali, culturali per esempio. Ma non solo: le sue peculiarità naturalistiche lo rendono un laboratorio unico per osservare, talvolta terrificati, gli effetti del riscaldamento globale e dell'intervento, spesso invasivo e violento, dell'uomo.

Osserveremo quindi in che modo i cambiamenti climatici e le sfide che essi ci pongono davanti hanno un impatto su un territorio particolare come quello in preso esame e sulla vita delle persone che lo abitano. In particolare, vedremo come il turismo, soprattutto quello di tipo culturale e outdoor, può rivelarsi uno strumento chiave di rilancio territoriale in chiave sostenibile.

Volgende week donderdag, 7 december, om 17;15 zal onze eigen Carlo Giordano een klein college geven over zijn geliefde Latte, waar hij nog vaak terugkeert. Hij zal vertellen over het sportieve outdoor bedrijf Pianeta Blu, waar hij al jaren lang voor werkt. Ook de rol van toerisme voor het bedrijf en voor dit gedeelte van Italië zullen aan bod komen. Belangrijk is natuurlijk ook de observatie van de natuur, met name de zee, en de rol van klimaatverandering.

Kom vooral naar dit kleine gastcollege als je onze geliefde docent Carlo wat beter zal willen leren kennen. De combinatie tussen zijn privé-situatie en zijn academische inzichten zal zeker zorgen voor een interessante bijeenkomst!

Locatie wordt nog bekend gemaakt! Er is geen inschrijving en er zijn geen kosten aan verbonden!

L'Italia di me, door Paul Franssen

Voor veel Nederlanders is Italië vooral een vakantieliefde. Ze hebben er een leuke zomer doorgebracht, en denken daar eenmaal thuis nog vaak aan terug, en hopen wellicht de kennismaking nog eens te hernieuwen, de volgende zomer misschien; maar ze hebben niet echt kennism gemaakt met de wat minder leuke, meer alledaagse kanten van hun geliefde: wanneer de vakantie voorbij is, er gewoon gewerkt moet worden, en wanneer ook het fraaie weer het wel eens laat afweten. Kortom: wat we zouden kunnen samenvatten als sleur.

Mijn ervaringen met Italië zijn natuurlijk deels van deze aard, maar ik heb het land juist ook leren kennen als onderdeel van mijn werk. Toen ik nog werkzaam was als docent Engelse literatuur, ben ik vaak in Italië geweest vanwege conferenties, vanwege een docentenuitwisseling naar Rome, en bovenal in verband met een reeks internationale cursussen over Shakespeare die we hebben gegeven met een internationaal docententeam, voor een internationale groep studenten. Die cursussen werden in wisselende steden georganiseerd, waaronder drie keer in Ferrara. Daar is ook nog een keer een bijeenkomst geweest van de docenten om de volgende reeks cursussen te organiseren.

Zodoende heb ik een aardig inkijkje gekregen in de Italiaanse academische wereld, gezien vanuit het perspectief van mijn Italiaanse collega-Anglisten. Het viel me op hoe enorm rijk een stad als Ferrara is qua historische gebouwen; en tevens, hoe weinig geld er is om die fraaie palazzi allemaal te onderhouden. Ferrara had daar wel een oplossing op gevonden: enkele van de mooiste gebouwen waren aan de universiteit in bruikleen gegeven, op voorwaarde dat die voor het onderhoud zou zorgen. Helaas was ook de universiteit te armlastig om dat echt goed te doen, zodat we in de stad van Ariosto vaak het gevoel kregen van vergane glorie. Maar ook dat heeft zijn charme...

Verder waren de plaatselijke collega's, de bevlogen hoogleraar Mariangela Tempera, haar rechterhand Paola Spinuzzi, en een wisselende reeks andere collega's, bijzonder vindingrijk in het oplossen van problemen. Bij de allereerste cursus, in 2004, waren de Utrechtse studenten, allemaal meisjes, ingekwartierd in een wat louche hotel, terwijl wij, de docenten, in het chique Hotel Europa

verbleven. Er was een probleem met hotelkamers, omdat er in Venetië net in diezelfde week een grote conferentie plaatsvond; het redelijk geprijsde Ferrara ligt dan handig aan de spoorlijn naar Venetië, niet al te ver weg. In de eerste nacht kreeg ik een telefoontje van de

studentes: er was daar in hun gribusverblijf een vechtpartij uitgebroken tussen andere gasten, waarvan sommigen hadden geprobeerd in hun kamers in te breken, zodat de meiden de deuren hadden gebarricadeerd met kasten... Ik vroeg of ik de politie erop af moest sturen, maar dat was niet nodig; maar nog een nacht in dat hotel op stellen was onbespreekbaar. In de ochtend, na een ontbijt te hebben geregeld voor de Nederlandse meiden in Hotel Europa, ben ik toen met het slechte nieuws naar de Italiaanse organisatoren gegaan: er moest snel een oplossing komen, of de Utrechtse delegatie zou onverrichter zake vertrekken!

Snel werden de telefonini getrokken, en de hele dag werd er koortsachtig overlegd—en ja hoor, vóór de avond viel was er een ander hotel geregeld! Hoe dan wel? Door de conferentiegangers uit Venetië ervan te overtuigen dat ze veel beter in een andere stad aan de spoorlijn konden gaan zitten, waar het immers veel leuker zou zijn En zodoende is deze cursus toch nog een doorslaand succes geworden. De wijze waarop hier een gedoodverfde mislukking door slimme trucjes alsnog werd afgewend, waar ik met de handen in het haar zou hebben gezeten, wekte alom bewondering bij de internationale groep studenten en docenten. Zonder direct alles toe te schrijven aan de veronderstelde Italiaanse volksaard, vonden we toch wel dat dit aantoonde hoe zelfs een wat ongelukkige organisatie al improviserend nog kan worden rechtgebogen, als je maar volhoudend bent en creatief. Kortom, een mooie kennismaking met Italië van binnenuit, heel wat anders dan je als toerist ooit te zien zult krijgen.

Merchandise

De eerste temperaturen onder nul zijn gemeten. Het winterseizoen is nu toch echt aan de gang! Wat ons betreft het ideale moment om je te verwarmen met wat extra Etna-liefde. Wat dacht je van een heerlijk warme trui, speciaal ontworpen met het Etna-logo, voor slechts 15 euro? Of een handig linnen tasje voor je boeken, muts en wanten voor slechts 5 euro?

Misschien heb je ook gemerkt dat de universiteit haar automaten niet langer voorziet van papieren bekertjes. Grijp je nu telkens mis? Ook daarvoor hebben we een mooi alternatief: de enige echte Etna-mok! Van jou voor slechts 5 euro... Ze zijn favoriet bij ons bestuur 😊

Ga naar <https://usvietna.nl/merchandise/> voor meer informatie en het bestelformulier. Hoe meer Etna, hoe meer warmte!

Kerstborrel

Over een paar weken begint de kerstvakantie. Traditiegetrouw komen we als opleiding en vereniging bij elkaar om deze feestelijk in te luiden! In de laatste week voor de vakantie zal er weer een samenkomst plaatsvinden in kerstsfeer. Lekkere hapjes en drankjes, muziek, goede gesprekken en natuurlijk de aankondiging van de reiscommissie! Stay tuned voor de exacte datum en tijd; deze worden spoedig bekendgemaakt. We kijken ernaar uit iedereen te zien. 😊

Terugblik naar vorig jaar

Sapori d'Inverno

Volgende week, van 8 tot 10 december, vindt in Voorschoten een gezellig kerstevent in Italiaanse sferen plaats. Het befaamde Sapori d'Inverno strijkt neer op Kasteel Duivenvoorde voor drie dagen ultiem Italië-gevoel! Je kunt genieten van Italiaanse hapjes, proeverijen, muziek en mode. Ovan en Marije, twee Utrechtse modestudenten en winnaars van het in 2018 opgenomen tv-programma 'Het Italiaanse Dorp', komen vertellen over hun bedrijf in het Sardijnse gehucht

Ollolai. Wil je meer weten over hun handgemaakte items, lokale Sardijnse producten én de bijzondere samenwerking die zij ervaren met de lokale bevolking van Sardinië? Kom dan vooral langs! Het evenement loopt iedere dag tot acht uur 's avonds, dus je kunt aansluiten wanneer het voor jou uitkomt. Aanschuiven voor een heerlijke

aperitivo in het park bij het sfeervol verlichte kasteel kan ook! Voor ieder wat wils dus 😊

Meer weten over dit interessante event? Extra informatie en tickets zijn verkrijgbaar via de volgende link: <https://www.ilgiornale.nl/nieuw-italie-evenement-bij-den-haag/>

Alle wegen leiden naar Rome, door Camille Hul

Voor de mensen die mij niet kennen: mijn naam is Camille Hul en ik ben derdejaars bachelor student Italiaanse taal en cultuur. Ik ben op dit moment in Rome, waar ik voor een half jaar aan Sapienza Università zal studeren. Er is mij gevraagd om een stukje te schrijven over mijn eerste twee maanden in Rome dus bij deze 😊.

Toen we in het eerste semester van het tweede jaar de eerste informatie ontvingen over het Erasmus traject wist ik gelijk dat ik naar Rome wilde. Ik was al vaker in Rome geweest (taalcursus van 2 maanden en vakanties) alleen wilde ik dit keer het studentenleven meemaken en ook echt voor een langere tijd in Rome zijn. Dat ik voor Sapienza koos was vooral omdat het de grootste universiteit is van Rome en omdat ik een aantal mensen kende die er ook gestudeerd

hadden. Ik had al genoeg verhalen gehoord over hoe chaotisch en anders de manier van lesgeven zou zijn, maar als je het dan zelf ervaart is het toch even wennen. Van overvolle klaslokalen tot geen goede internetverbinding, echt onbegrijpelijk voor studenten die in andere Europese landen studeren. Het is dan ook het onderwerp van gesprek de eerste paar weken totdat iedereen er een beetje aan gewend is geraakt. Ondanks de problemen die je in het begin ervaart blijft het toch heel 'sjiek' om te mogen studeren in een stad als Rome en je tussen de Italiaanse studenten te begeven.

Daarnaast was het zoeken van een kamer ook voor mij een hele opgave. In tegenstelling tot Fabio en Noah, had ik nog geen kamer gevonden toen ik midden september naar Rome ging. Ik had geprobeerd om vanuit Nederland een kamer te vinden maar dit ging niet goed en de manier van zoeken was achteraf ook niet de juiste. Ik besloot om maar gewoon naar Rome te gaan en vanuit daar opzoek te gaan. Ik kende gelukkig al een vriend die in Rome woonde en waar ik voor onbepaalde tijd kon verblijven zodat ik in alle rust kon zoeken. Mijn doel was om uiterlijk vóór 3 oktober, wanneer de universiteit zou beginnen, een kamer te hebben gevonden en dit is uiteindelijk gelukt. Voor een redelijke prijs heb ik een klein appartement midden in het centrum gevonden waar ik tot en met februari kan wonen samen met mijn vriendin Senna die in Rome een Italiaanse taalcursus aan het doen is. De locatie, op het plein Campo de' Fiori, maakt het echt een lot uit de loterij. Met de bus ben ik binnen een half uur op de universiteit dus ik mag absoluut niet klagen. Voorgaande jaren op de UU zou ik dan net aankomen met de trein in Roermond vanuit Maastricht... 😊.

Het dagelijkse leven in Rome is tot niemands verbazing niet verkeerd. Van heerlijke aperitivi tot het slenteren door oude straatjes; alles voelt gewoon beter in Rome. Het eten en drinken kost hier in het algemeen een stuk minder waardoor je snel geneigd bent om toch wat vaker buiten de deur te eten of ergens wat te drinken. Dit doe ik dan ook wel regelmatig, ik ben tot slotte een echte Mestrechteneer, oftewel een Bourgondiër. De rest van mijn vrije tijd besteed ik vooral aan wandelingen door het centrum of het park Villa Borghese en het bezoeken van wedstrijden van AS Roma. Daarnaast voetbal ik ook bij een vriendenteam en doe ik soms mee met het Erasmus voetbal. Natuurlijk staan musea ook vaak op de planning, zo ga ik volgende week onder leiding van een gids samen met mijn vader het Vaticaanse museum en de Sixtijnse kapel bezoeken.

Al met al ben ik zeer tevreden met mijn keuze voor Rome en vind ik het jammer dat de tijd ongelofelijk snel gaat. Ik hoop nog een tijdje te kunnen genieten van dit avontuur zodat ik achteraf met een tevreden gevoel kan terugkijken op mijn tijd in Rome.

Saluti da Roma, Camille

Aankondiging van de reiscommissie

Cari Etnini,

Achter de schermen zijn wij als reiscommissie al weken bezig een gloednieuwe Grote Reis te organiseren voor onze vereniging. In de onderwijsvrije week in april zullen we ook komend jaar weer afreizen naar ons geliefde Italië. Maar... naar welke precieze bestemming? Dat is natuurlijk de grote vraag! De komende weken zullen we jullie in spanning houden door een paar hints te droppen op onze socials. Zorg er dus voor dat je Etna volgt op Instagram zodat je niets mist! Ben jij de eerste die de reislocatie raadt? In de laatste week voor de kerstvakantie zullen we de bestemming bekendmaken wanneer we met alle docenten en studenten bij elkaar zijn. Nog even aftellen dus...

A presto,

Elisa, Valentijn, Sophie, Barthel en Fabio

